

Mä pelkään sitä. Mä pelkään sitä ihan oikeasti, koska välillä se on tosi sellanen...paha. Riehuu ja paiskoo juttuja välittämättä siitä, mihin se osuu. Jos sen päästää sisälle, niin sitten vasta sota syttyykin, mutta aina sitä ei voi pitää ulkona, se on niin voimakas. Tavarat vaan pyörii kuin riivattuna ympäriinsä, koskaan ei voi tietää mistä löytää kouluvihkonsa tai kattilan sen jäljiltä. Sillon, kun se tulee väkisin sisälle, niin on parempi vaan mennä piiloon jonnekin ja sulkea ovi perässä. Sillä ei ole väliä onko hiljaa vai eikö ole, se aina tietää missä mä piileskelen ja repii mut kyllä pois piilosta, jos tuntuu siltä. Mutta nykyään mä en enää huuda, oon jo tottunu. Tuntuu vähän lapselliseltakin kirkua, kun ihan tavallistahan se on, kun se kaataa taas kirjahyllyn. Mulla ei enää ole hirveästi lasiesineitä. Kurjinta on, kun se yllättää ulkona. Jossain niin, ettet löydä enää edes apua, seisot vaan siinä. Se itkettää ja pelottaa, tekee vaan mieli halata itseä tositosi tiukasti ja vakuuttaa, että kyllä se pian taas lähtee pois. Mutta kun se lyö kasvoille, se salpaa hengen, tuntuu kuin tukehtuis veden alla, vaikka siinähan mä kuivalla maalla seison. Ihan hirveetä. Välillä se lyö niin lujaa, että mä putoan maahan, vaikka välillä mä kyllä konttaan ihan itsekin. Sillä tapaa pääsee vähän vähemmällä. Ehkä pahinta kuitenkin on, kun sille ei kukaan voi mitään. Eikä siitä edes uskoisi, että se on ihan kamala, koska lämpösinä kesäpäivinä se vaan juoksee sillain pehmeästi nurmikolla ja hivelee poskea hellästi. Mutta sitten sen mieli muuttuu ja taas vaan tuntee lentävänsä seinälle, ei uskalla pitää silmiäkään auki. Kertominen ei auta mitään, koska kyllähän kaikki nyt tietää, että se on sellanen kaksnaamanen. Mut ei sitä saa pysäytettyä, vaikka yrittäis. Välillä helpottaa, kun laittaa vaan ikkunat ja ovet säppiin ja istuu hiljaa pimeässä, mut sillonkin sen kuulee kiertävän taloa ja hakkaavan nurkkia. Sellanen se vaan on, tuuli.